

Tu, împărăteasă a vorbelor deșarte!

Nicu Hăloiu

Tu, împărăteasă a vorbelor deșarte!

...

Tu, împărăteasă a vorbelor deșarte!

Împodobită cu farduri și zorzoane,

La umbra ta ne ridicăm palate,

La școala ta ne făurim blazoane!

...

Tu ești aceea ce-acoperă lumina

Nu ni se zărească chipul monstruos,

Viața noastră-n tine își are rădăcina

Doar tu ne-aduni și ne ridici de jos!

...

Dacă trădăm, tu ne acoperi vorba

În umbra ta, rămânem nevăzuți,

Tu ne umpli întotdeauna tolba,

Numai prin tine ajungem noi avuți!

...

Tu ai ajuns să ne pătrunzi în sânge,

Fără tine nu mai putem trăi,

Tu ne înveți a râde și a plânge

Și ne-ajută să fim tot ce dorim a fi!

...

Ne duci în vârf pe calea cea mai scurtă,

În țara asta de fraieri așa plină,

Prin tine strângem noi avere multă,

Din tine-avem și trup și rădăcină!

...

Tu ne pui pe față masca luminoasă

Cu care ne-afișăm turmei de votanți

Tu ne pui pe buze vorba ta mieroasă,

Și ne faci pe toți oameni importanți!

...

Te vom sluji pe tine cu credință

Și îți jurăm credință pân-la moarte

Ni le faci pe toate să fie cu putință

Tu, împărăteasă a vorbelor deșarte!